

Časopis s podobami za slovensko mladino.

S prilogo „Angelček“.

Štev. II.

V Ljubljani, dné 1. novembra 1907.

Leto XXXVII.

Popotne tožbe.

I. Uvod.

„Oj z Bogom sin!“ ... In dobra mati
zaspala je v poslednji sen ...
Pa prišla je pomlad na zemljo,
in spet njen grob je bil zelen.

Z bolestjo težko v mladi duši
takrát na njen sem grob hitel,
poljubil prst sem tamkaj sveto,
za mater molil in ihtel.

V bridkosti svoje ves zatopljen
preplakal tam sem celo noč.
Kropil sem grob, a majke zbudil
ni jadni klic in jok pekoč ...

Od nekod pa takrat prítaval
je iz daljin lehák zefir,
pa mi šepetnil: „Pojdi z mano,
pa v svetu bodeš našel mir!“

II. Slovo.

„Pa z Bogom, rojstna hiša,
in z Bogom, sestra ti!“

A sestra me pogleda
sè solznimi očmi:
„Oj kam, oj kam še ti?“

In stisnil sem ji roko,
obrnil sem se v stran,
solzó sem skril v očesu,
in v jasni, mladi dan
odhitel čez ravan — — —

III. Oblak.

Mati, to so težki hipi,
kadar človek roma sam,
in v bolesti nemi svoji
prav ne ve, ne kod, ne kam.

Z juga po nebesnem svodu
se podil je siv oblak
in poprašal me: „Priatelj,
kam pa vodi te korak?“

„Oj, tam gori v rojstni vasi
rad za hip bi se mudil —
materi na grob nezabni
par solzic bi rad rosil ...“

IV. Potoček.

Na livadi je potoček
ustavil nogo mi hladan,
ves zamišljen v jutro zlato,
v cvetje ves zaverovan.

Pa me vpraša : „Popotnik mladi,
kaj takó si tožnih lic,
nič ni mar ti solnčnih žarkov,
in nič mar ti ni cvetic?“

Ej, potoček, ti si srečen,
v krilo mamično bežiš,
in zato tako brezskrbno
po livadicah drviš.

Tudi jaz bi s spevom jasnim
rad pozdravljal lepi dan,
da mi niso mamke dobre
zagrnil v grob hladan!

V. Na jezeru.

Plavaj, plavaj, barčica,
plavaj čez vodó!
Val se laska in ti pravljic
pravi sto in sto . . .

Ti pa ne veruj nikar,
zvabil bi te rad na dno!
Plavaj, plavaj barčica,
plavaj čez vodo!

To pa smeš verjeti mu,
tega ni legal:
da, kar jaz se vozim tu,
bol mi je pregnal.

VI. Pred križem.

Očetov gledal sem pokop,
in mamico mi vzel je grob,
le tebe, Križani, imam,
da oče dober si mi, znam.

Saj to mi mati pravila,
poprej ko me ostavila,
in rekla: „Z Bogom, dragi sin,
besedo sprejmi to v spomin:

Tam gori drug je oče tvoj,
ki vedno čuva nad teboj.
On bo te ljubil vekomaj,
in mene s tabo združil kdaj!“

* * *

VII. Moj pot.

Prijeten ni, nikar sladak
moj težki pot,
zašel sem večkrat, toda Bog,
On rešil me je zmot.

Zašel je pač, oj mamica,
že kod tvoj sin,
in padel je, a dvignil ga
na te predrag spomin.

Zdaj vem, zdaj vem, kam vèdi me
življenja tir:
Pri Bogu in pri mamici —
tam moj je večni mir.

I. Ivanov.

V sveti raj . . .

Oj, oblački so napredli
belo mrežico,
pa ovili z njo so našo
drobno Nežico.

Pa so jo odnesli tiho
gor v sveti raj,
z angelci v nebesih svetih
se zabava zdaj.

Z angelci goreče zame
prosi zdaj Boga,
o, da bi se v nebesih svetih
srečno kdaj sešla . . .

Semjonov.

